

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Redactor: Radu Prodan
Coperta: Radu Prodan
Corectură: Emanuela Cîrligeanu
Ilustrații: ガビ (gabi_art.istu)

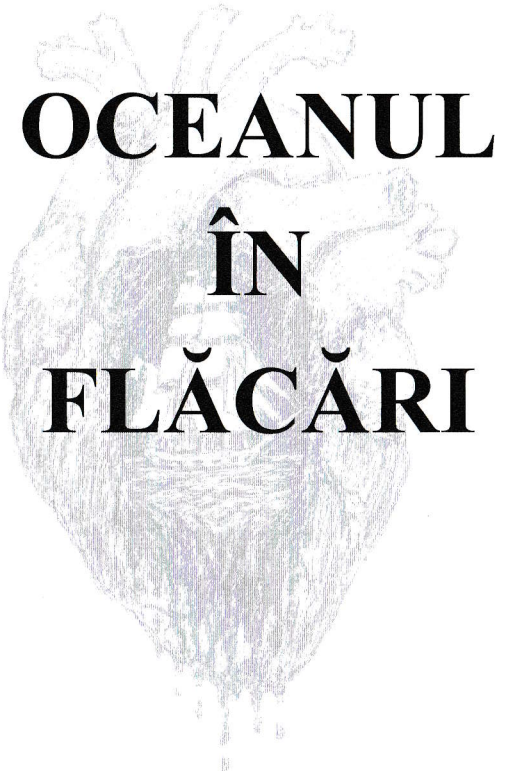
**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAVULI, THEODORA**

Oceanul în flăcări / Theodora Savuli. - București : Siono Editura,
2023

ISBN 978-630-6509-33-1

821.135.1

Theodora Savuli

**OCEANUL
ÎN
FLĂCĂRI**

SIONO
EDITURA
București, 2023

CUPRINS

El	9
Neînțeleș	64
Bătăile inimii	76
Petrecerea cu ceai	84
Două păpuși	96
Inelul de logodnă	118
Androgina	124
Oceanul în flăcări	188
Scrisoare de sinucigaș	196
Dricul	200
Aura	224

EI

*You'll never be alone
No matter where you go
We can meet in the space between*
(Dove Cameron & Sofia Carson,
Space Between)

Iarba se turtește cu fiecare pas pe care îl fac. Impactul cu solul ușor umed îl resimt până în măduva oaselor. Nu mă opresc. Degeaba mă tot uit peste umăr; știu că sunt acolo. Iar ei știu că aleargă după mine doar de fațadă. Dacă și-ar dori, m-ar prinde de gleznă și m-ar trage în Ochi în orice secundă. Gândul îmi pompează și mai multă adrenalină în vene, obligându-mă să-mi continui ruta. Nu mă pot da bătută. Nu acum.

Am ocolit intrarea în tunel de cel puțin trei ori până acum. Încă nimic. Nimic care să mă facă să intru și să mă salvez. Dacă nu vine?

Dacă, până la urmă, s-a gândit că nu mai are sens să apară și să mă ajute? Ar fi o mișcare inteligentă din partea lui, dar el nu ar face așa ceva. Nu fără să mă anunțe din timp. Îl cunosc mult prea bine și mișcările i-au devenit previzibile în ochii mei.

Monștrii continuă să mârâie în spatele meu. Respirațiile lor scârboase îmi ridică părul de pe ceafă. Dacă era totul atât de previzibil, atunci el de ce nu e aici? Sunt deja la al patrulea ocol și capul lui tot nu a apărut la intrarea în tunel. Inima îmi sparge pieptul și gâtul mă arde. Îmi pierd concentrarea, toate mă dor. Simt oboseala cum începe să îmi acopere capul, mușchii, umerii, organele. Mă acaparează din interior înspre exterior și nu am cum să o opresc. Creaturile nu par să dea semne de extenuare. Din contră, parcă se hrănesc cu suferința mea. Cu frica mea. Măresc pasul, ele la fel. Coastele îmi împung plămâni. Întreg corpul îmi devine ușor-ușor claustrofob. Nu mai pot respira normal.

Cum am ajuns din nou în situația asta?! Nu înțeleg de ce trebuie ca acesta să fie ritualul. Aș vrea o variantă mult mai normală prin intermediul căreia să îl pot vedea. Aș vrea să rezolv problemele diferit... Zgârieturile de pe noroiul uscat și ochii aurii însetați de mânie și sânge fac parte dintr-un proces mult prea complicat de explicat.

Până la urmă, Ochiul nu e mai mult decât un fenomen supranatural greu de descris

muritorilor de rând. Implicite greu de descris mie. Chiar dacă am fost aici de mult mai mult timp decât ar fi trebuit, tot știu foarte puține informații legate de locul acesta. Singurele lucruri de care sunt conștientă sunt el, tunelul și creaturile cu spume la gură care acaparează situația curentă.

În neatenția mea, dau peste o piatră. Piatră pe care am ocolit-o de atâtea ori până acum. Nu am cum să evit impactul cu solul. Reușesc să îmi duc mâinile în față. Sângele roșiatic pătează iarba uscată și frunzele spălăcite. Scrâșnesc din dinți. Am uitat complet de urzicile otrăvitoare. Nici nu apuc să mă dezmeticesc bine că mă și trezesc înconjurată complet de un cerc blănos.

Umbrele întunecate acoperă lucirea argintie a lunii, blocându-mi orice formă de lumină care ar mai avea șansa să mă salveze. E ironic gândul acesta: că luna ar putea să mă salveze. Teoretic, fiarele acestea își extrag energie de la ea.

Ce naiv din partea mea să cred că va veni! M-a abandonat și nici că îi pasă. Monștrii își apropie pașii din ce în ce mai mult de mine. Nările le sunt scaldate de miros de sânge proaspăt. Ghearele lor negre, ascuțite, seceră aerul nopții. Nu îmi pot desprinde privirea de la intrarea tunelului. Salvarea se află la mai puțin de un metru distanță. Nu am cum să intru. Nu fără el. El îmi face semn să intru. Fără el...

Mă întorc pentru a privi direct în irisurile de

culoarea muștarului ai liderului. Își înclină capul dintr-o parte în alta în momentul în care mă ridic. Rămâne ferm pe poziții, cu mușchii încordați. Din când în când, mârâie și își arată colții. Dar nu mă atacă. Poate a văzut în ochii mei cât sunt de obosită, cât de tare mă extenuază fuga asta constantă, cât de tare mă dor sufletul și inima. Și toate astea din cauza lui. Numai a lui.

Liderul îmi studiază privirea preț de câteva secunde. Face un semn creaturilor din spatele său. Acestea se opresc brusc, dar intenția de a mă ataca rămâne în continuare prezentă în venele lor. Probabil am ochii triști. Și probabil și el știe ce înseamnă asta. Probabil mă cunoaște. E un monstru însetat de sânge și moarte, dar privirea lui îmi e cunoscută. Foarte cunoscută... Nu îi pot vedea fața. Seamănă cu o umbră constantă cu gheare și colți. Însă ochii gălbui, pătrunzători, continuă să mă fascineze de fiecare dată. Nu mă domină. Poate pe lanțul trofic da, dar în viața reală, viața asta, nu. Ținuta lui impunătoare prelungește umbra cu mult peste înălțimea mea. Poate asta ar trebui să mă îngrijoreze. Poate faptul că se apropie de mine și doar câțiva centimetri ne despart unul de celălalt. Nu mă sperie. Și el știe, la fel ca și mine, că ceva nu e în regulă. Nu se poate abate de la program. Are un rol pe care trebuie să îl îndeplinească. Nu face ceea ce își dorește. La rândul său, se simte prins, captiv, precum o pasăre într-o colivie metalică, ușor ruginită de la

monotonia acțiunii. Amândoi ne dorim o schimbare.

– Va veni. Știi că va veni.

Liderul mârâie drept răspuns. Mă întreb dacă ar vrea să reluăm goana doar ca să pară că rolul său și al haitei sale e important. Sau își dorește să fie înțeles, să îi fie ascultată povestea, să îi vadă cineva trăsăturile pentru ca mai apoi să meargă înspre asfințit și să nu se mai întoarcă vreodată? Nu vreau să creadă că nu e important; dintotdeauna a fost.

Problema e că pentru amândoi devine o rutină. Am vrea ca ceva să se schimbe, ca lucrurile să devină altfel, ca lanțul previzibilității să se spargă în zale mari și prăfuite. Dar niciunul dintre noi nu face regulile. Doar ne conformăm și suntem obligați să le urmăm. Cel puțin el. Eu...

Țiuitul puternic răsună peste bucata de natură din mijlocul pustietății. Creaturile își duc labele la urechi. Schelălăie. Urechile liderului se lasă pe spate, dar niciun sunet nu îi părăsește botul. Nu se mai uită în direcția mea. Știe ce are de făcut. Latră niște ordine la ceilalți membri ai haitei. Se conformează. Unul protestează, dar în nici câteva secunde e redus la tăcere de ghearele liderului. Cu botul însângerat urmează îndeaproape șirul monștrilor care încep să înainteze înspre Ochi. Ora lor s-a terminat.

Liderul mai rămâne un pic, privindu-și haita cum alunecă într-unul dintre multele lacuri care

alcătuiesc Ochiul. Știe că trebuie să îi urmeze. Așa funcționează lucrurile. Își întoarce din nou atenția asupra mea. Ochii îi scapără. Nu e nevoie să îmi spună nimic. Știu deja. El nu a venit. Și asta nu e de bine. Pornește înspre lac, împingând și ultimii membri în apa spumoasă, verzuie. Apoi, cu un salut milităresc, dispăre în urma lor.

Țiutul nu încetează și deja devine extrem de enervant. Acum pare asemănător cu un ticăit constant. Sau cu o voce...? Da, seamănă mai tare cu o voce. O voce care strigă același lucru repetitiv. Ce, Doamne iartă-mă...?

– TREZEȘTE-TE ODATA!

Lovitura în masă mă trezește la realitate. Capul îmi zvâcnește. Pulsațiile mă dor. Îmi ia câteva secunde ca să realizez ce se întâmplă. După ochelarii rotunzi, cu rame negre și ridurile de pe obraji și frunte, persoana din fața mea pare aproape de pensie. Ochii îi scapără a ură, o ură care dacă s-ar putea materializa în vreun fel ar rezulta cu mine aruncată de la etaj. În momentul în care vede că mi-am revenit în simțiri, privirea de animal pare să i se mai îmblânzească puțin. Foarte puțin.

– Să nu care cumva să te mai prind că adormi la ora mea, că te chem în toamnă! Vrei să te chem în toamnă, domnișoară?!

Îmi șterg saliva din colțul gurii cu mâneca hanoracului.

– Nu, doamnă.

Pufnește și se reîntoarce la locul din fața

clasei. Zici că nu ar fi putut să continue ora fără prezența unui singur elev. Nu a lăsat-o orgoliul să știe că cineva se afla în altă dimensiune și nu în cea în care face ea regulile. Reîncepe să predea de unde a rămas. Mă aștept la răsete, dar apoi îmi amintesc. La ora ei, nimeni nu îndrăznește să râdă.

Continui să scriu de unde am rămas, însă realizez că mi s-a terminat pasta la pix. Nu îndrăznesc să cer alt obiect de scris. Nu acum. Mă prefac că scriu și cer lecția de la cineva după oră. E mai sigur așa.

Cum am reușit să adorm la cea mai nașpa oră dintre toate? Îmi dau părul din față. Dacă adormeam la dirigă, cel mult scăpam cu un simplu avertisment. Dar nu la ora profei de economie. Și așa mă are în vizor și mă suspectează de copiat la testul anterior, acum chiar nu e momentul să mă pun rău cu ea. Nu vreau să mă duc în toamnă doar pentru că nu am fost capabilă să îmi mențin ochii deschiși la o oră neimportantă și total inutilă în alegerea carierei mele.

Mă las pe spătarul scaunului care protestează cu un scârțâit înfundat. Femeia continuă să umple enșpe mii de table de formule și hieroglife și Dumnezeu mai știe ce. O să mă doară mâna în pauză. Sper că ceilalți au scris lecția cât de cât simplificată. Deși la cât de bine îi cunosc, sunt ferm convinsă că au desenat în oră și se bazează pe mine. Sper să găsesc pe cineva în toată clasa asta care să își fi luat

notițe. Mă întorc înspre locul gol de lângă mine. Cu câtă nesimțire am putut să îmi trântesc ghiozdanul pe locul colegei. Doar pentru că e bolnavă asta nu înseamnă că îmi permit să îi ocup spațiul. Poate reprezenta dovadă de nesimțire și indisponibilitate. Ceea ce nu e cazul. Ar trebui să îl dau jos.

Dau să fac fix asta, însă mă opresc la timp. Economie. Profă. Mai bine în pauză. Îmi reațintesc privirea asupra femeii. Predă în continuare; e în lumea ei. Știe că nimănui nu îi pasă și nimeni nu o ascultă, totuși își dă interesul pentru materie. Poate sunt eu nesimțită și nu o apreciez suficient. Oare ar trebui să mă duc să îmi cer scuze după ce se sună?

Mă frec la ochi. Sunt obosită, nu gândesc limpede și asta s-ar putea să mă coste mai încolo. Mai bine nu. O să creadă că sunt nesimțită și vreau să pun paie pe foc. Ceilalți o să spună că mă lingușesc pentru puncte în plus. Idioți cu păreri mai idioate decât ei. Nu îmi pasă, dar cumva ar avea dreptate. Nu am ce căuta cu profa după programul ei din cadrul orei. E suspect, iar eu nu sunt suspectă. Nu vreau să par suspectă.

Clopoțelul sună. Profă oftează și se cară fără ca măcar să ne salute. Normal. Nici noi nu facem asta. De ce ar face-o ea? Dau să mă ridic, dar nu apuc. Cineva îmi dă ghiozdanul de pe scaun și se așază.

– Ce-ai făcut, dragăăă?! Ești bineee?!

Zâmbesc cât timp persoana din stânga mea

își dă părul parțial ars într-o parte. Ochii ei căprui nu se asortează absolut deloc cu machiajul strident pe care și l-a ales. Mă ia, brusc, în brațe. Stăm așa câteva secunde, timp în care îi spun ceea ce știa deja:

– Sunt ok. Puțin obosită, atâta tot.

Îmi dă drumul. Privirea ei sceptică îmi demolează orice argument aș avea de spus.

– Pui, nu mi se pare că ești doar „puțin” obosităăă.

Trasează ghilimelele în aer pentru a-și susține punctul de vedere.

– La cât te-ai culcat asearăăă?

Întrebarea corectă era: când a fost ultima dată când te-ai culcat?

– După ce am încheiat conversația, mint eu și flutur din mână. La fel ca de obicei. E doar o nesincronizare a corpului meu, atât. Nu îți face griji, ok?

Nu pare prea convinsă, însă nu are de ales. Oftează.

– Dacă ceva nu e ok, la mine vii prima dată, daaa?

Mă uit pentru o fracțiune de secundă înspre fata cu părul castaniu din celălalt capăt al clasei. Are căștile în urechi și citește. Mă reîntorc cu un zâmbet la conversația actuală.

– Normal.

Fata mă mai ia o dată în brațe și se ridică de pe scaun. Rochia albă mulată îi pune în evidență formele pe care în unele momente le detestă, în altele le adoră. Uneori, în timpul